

Anmeldte, at føre Bevis for sin Paastands Rigtighed, et Bevis, som det antydes i de oprindelige Motiver til Lovforslaget, at det ikke vil være saaledet at føre, fordi man ikke har haft nogen egentlig Formel, hvorved man kunde fikke sig, at det Varemærke kunde naar kalde sit. Det er netop en Mangel, som Lovforslaget søger at afhjælpe. Det er udtrykkelig bemærket, at det ellers ikke er let at føre Beviset. Vi komme altsaa til et Tilfælde, hvor det er vanskeligt eller kan være vanskeligt for en Mand at føre Bevis. I hvert Tilfælde have vi der en privat Retsskrift gaaende. Nu skal efter Ministerens Endringsforslag under Nr. 7 Registrator paakjende denne private Retsskrift; thi det er en privat Retsskrift, om den Mand, som i Genhold til § 13 forlanger at fortrænge en Anden, har den Berettigelse, som ligger i, at han tidligere har brugt et Varemærke paa en saadan Maade, at han kan kalde det sit. Det er ganske indlysende, at en saadan ligesom privat Retsskrift kunde man ikke overlade til Registrator alene at afgjøre. Man maatte have Refkurs til Domstolene, ogsaa, hvilket Endringsforslaget Nr. 7 ikke synes at aabne Afgang til. Men jeg holder mig i ethvert Tilfælde til, at efter Endringsforslaget Nr. 7 og sammes Henvisning til § 13 kommer Registrator i det Tilfælde, som den allerede Minister — og det vistnok med fuldkommen Føje — ikke ønsker, at han skal komme i, nemlig at paakjende ikke et, faktisk Forhold, men en virkelig privat Retsskrift mellem Parterne. Jeg skal endnu med Henhyn til Endringsforslaget under Nr. 5 bemærke, at en saadan Regel, hvorefter Enhver kan tiltrods sig at faae et Varemærke indregistreret, uagtet det allerede er anmeldt af en Anden, forekommer mig fra alle Sider set ikke paa nogen Maade at kunne anbefales. Der staar udtrykkelig i Lovforslagets § 12 og det er forudsat mange andre Steber i Lovforslaget, at den, som løser et Varemærke, derved erhverver en udelukkende Ret til at benytte det af ham opgivne Varemærke. Men naar man siger: Vi give en udelukkende Eneret, men vi give ved Siden deraf ligesaa Mange, som forlange det, ogsaa en Eneret til at benytte det, forekommer det mig at være saa absolut modsigende, at jeg ikke kan se, hvorledes det er muligt paa nogen Maade at forene dette. Har man givet en udelukkende Eneret, forudsætter det jo, at Andre ere udelukkede; men giver man ligesaa mange udelukkende Eneret, som det skal være, paa den samme Ting, hvad vil det saa sige at give udelukkende Eneret? Saa er det jo ingen Ting. Jeg veed meget godt, at Forudsætningen for Endringsforslaget under Nr. 5, er, at Parterne ved en indbyrdes Kamp ville klare Anliggendet saaledes, at den ene vil kaste den Anden ud eller i det Mindste vil søge at faae afgjort, hvem der har Lov til at være der. Men jeg tror, at man vil forregne sig, dersom man stoler for stærkt

derpaa. Lad os sætte det Tilfælde, at En bekoster sig et Varemærke efter Lovforslagets Regel og faar udelukkende Ret til det efter Lovforslagets Regel. Nu kommer Nr. 2, Nr. 3, Nr. 4, ja man veed ikke hvormange, og trænge sig ind ved Siden af ham, og saa venter man efter Endringsforslaget under Nr. 5, at han skal reise sig mod dem og føre Proces mod dem for at kaste dem ud, den ene efter den anden; men det forekommer mig, at det vilde være altfor betænkeligt for ham at probere derpaa; thi han kan ligesom røstere at sætte til, hvad han har og maasse Mere til, ved saaledes at skulle føre Proces mod alle Menesker, der fortskræbde ham, og ligesom autoriserede dertil af Loven. Jeg antager, at Manden hellere vil finde sig deri og opgive det Gele, og sige, at under disse Omstændigheder er Institutionen ikke Noget verd. Enten maa man knytte Varemærket til Personen eller til Varen; det er de to Anskuelser, som tilbørlig have staet imod hinanden; men efter Endringsforslaget under Nr. 5 knytter man det ikke til Personen, men giver lige saa mange Personer, som ville have det, Eneret. Man knytter det heller ikke til Varen, saasnart man tager Henhyn til Ministerens Forslag under Nr. 3. Men naar man hverken knytter det til Personen eller Varen, knytter man det til Ingenting, og saa kan det umulig have nogen Betydning. Den Bestemmelse, at Enhver, som faar Lust, kan af Regjeringen autoriseres til at føre et Varemærke, som man allerede har givet en Anden udelukkende Eneret til at føre, forstår jeg ikke. Jeg tror ikke, at det fra nogen Side lader sig anbefale. — Jeg har saa kun tilbage at omtale Endringsforslaget under Nr. 12 til § 17, vedrørende Straffeansvaret. Jeg skal i saa Henseende satic mig meget kort. Lovforslagets Bestemmelser, saaledes som de nu findes, slutte sig ogsaa til det Forbillede, som Lovforslaget har haft, og som jeg oftere har nævnt, og de ere ligesaa undtagelsesvis opstillede i den tydske Rigslov i Modsetning til den øvrige der gjældende Retsskrafning, som de ville staa her, ja maasse endnu mere undtagelsesvis. Der er blevet antydet, at det maasse var et nyt Princip; Udvalget vilde indføre her, at en Bøde kunde tilfalde den Forurettede. At dette ikke er et nyt Princip, har jeg tidligere paavist under mit Foredrag ved Sagens 2den Behandling. Jeg nævnte der en Del forskellige Lovbud, som hos os forudsætter som bestaaende Ret, at en Bøde kan tilfalde en privat Person, nemlig Forordningen af 11te Juni 1832 angaaende Afsoning af Bøber; der ere tilfaldne Private, Forordningen af 16de November 1836 om samme Materie tildels og endelig Loven af 16de Februar 1866, som er den nyeste, vi have om denne Materie, og som handler om Afsoning af Bøber udenfor kriminelle Sager. I alle disse Tilfælde forudsatte disse Lovbestemmelser, at Bøden kan